

Mandreia

TÖRTÉNELEM

A Shadvik elleni bosszúháború sorsdöntő ütközete

Bevezetés

A csata, melyet az Úr-Arcok 1670. esztendejének¹ tavaszutóján, a vadellániai² Mandreia városától keletre húzódó lankán vívtak Shadon és Shadvik seregei, nem méretével, inkább jelentőségével és következményeivel tűnik ki a bosszúháború ütközetei közül.

Eredménye jelentősen befolyásolta a Gorvikot uraló Amanovik-ház további sorsát, új fejezetet nyitott a bierrai szentszék és a Bel Corma dinasztia viszonyában³ - utóbbi egyes vélemények szerint a shadoni belháború végkimenetelét is meghatározta. A kontinentalista történetírás jelesei úgy fogalmazzák, hogy a Fényesség korának napja igazában Mandreiánál kelt fel... de további két évszázad kellett, hogy sugarai áttörjenek a felhőkön,

¹ A Pyarron szerinti 2689.

² A Fényesség korában Cormasa tartomány erdei kantonjához tartozik.

³ Az ország két legjelentősebb hatalmi centrumának viszálya Amfortas főatya elhamarkodott döntésére vezethető vissza, mellyel Gordoza fejedelmét a törvényes uralkodó halál után (ÚA 1201) királlyá koronázta. Ez az aktus szentesítette a Bal Estessók trónigányát.

melyek az Úr-Arcok XIII. századában vonták árnyékukba Domvik birodalmát.

A szembenálló felek

Shadon

A Tarikamis-félsziget⁴ felszabadításának nyitányáról számos beszámoló maradt ránk. Szándékukban, módszereikben és hangulatukban is jelentősen különböznek, de egyik sem próbálja elpalástolni a nyilvánvalót: mikor a shadoni gyalogság átkelt a Shadvikot Kara-gellától elválasztó Erusa folyón, tisztjei és katonái közül nagyon kevesen voltak tisztában azzal, milyen út első lépéseit teszik meg, és miféle küzdelem várja őket a túloldalon.

Egy Ailurus nevű szerzetes, aki térképészként és ispotályosként csatlakozott a sereghez, és feljegyzéseit bámulatos részletességű tusrajzokkal illusztrálta, így ad számot a kezdetekről:

„...az északi partot elsőként az öreg-shadleki árnyékjárók sajkái érik el. Mire a hajnali köd oszlani kezd, birtokukba veszik a magaslatokat, s éberén vigyázzák Domvik hatalmával erősen fegyverzett orátorokat, kik ugyanott foglalnak állást, hogy az utászok munkáját biztosítsák.

⁴ A Fényesség korában többnyire ellán néven, Sharmuni-félszigetként emlegetik.

Amazok megállás nélkül dolgoznak a sebes sodrású, jéghideg vízben; napközép után elkészül az első, napszálltára a második, szekerek és ostromszerek súlyát is megbíró híd. (...) Az átkelés egész éjszaka tart. Urunk a második nap reggelén bontja ki a túlparton kárminvörös, arany griffmadárral ékes csatalobogóját. Láttán a sűrűben megbújt ariánusok szétfutnak, az Egyetlen tízezres hadinépe pedig égnek fordított arccal, hálatelt szívvel zengi a Kegyeltek himnusát...”

A bosszúháborút megelőző fél évszázadban számos hasonló portya indult Shadvik ellen a mélyföldi királyok⁵ - az utóbbi két évtizedben a rendíthetetlen Inuald Bel Corma - vezetésével. Örököse, a tizenkilenc esztendő Ragamor, aki korábban háromszor is mellette harcolt, negyedszerre nélküle kényszerült nekivágni: rajongva szeretett apja, a legendák Ércsuklyás Fejedelme az Úr-Arcok 1669. évének utolsó phorakronáján visszaadta lelkét teremtőjének.

Országlása során számos merész és dicső tettet vitt véghez, élete főművének mégis Ragamort tekintette. A csenevész és beteges gyermeket, aki csikorgóan hideg télben⁶ jött a világra, egyévesen anya nélkül maradt, és az esélyekre rációfalva cseperedett parancsoló megjelenésű, korát meghazudtolóan céltudatos ifjúvá. Fegyverforgatók közt élt, mióta az eszét tudta. Osztozott ételükben, italukban és kedvtelésekben, a szó szoros értelmében egy volt közülük: a hozzáértők a mélyföldi tartományoktól Pyarronig tényként kezelték, hogy ő lesz az, aki az apja kovácsolta lándzsát a Mantikor szívébe döfi.⁷

Mikor az Úr-Arcok 1670. évének tavaszán az egykori Vad-Ellánia földjére lépett, elszántabb volt, mint valaha, és veszélyesebb, mint bárki képzelte: konok elszánásként lobogott benne a veszteség fájdalom és dühe.

⁵ A kara-gellai tartományt uraló Bel Cormák ébredéskori elnevezése.

⁶ Anyja, aki a Szolacita rendet hagyta oda a király szerelméért, a hagyomány szerint a Gon-Shadlek jegén adott életet neki. (Mentikor Malbarrónak állítólag az Úr-arcok XIII. századának hajnalán megjövendölték, hogy Shadvik bukását egy olyan férfi okozza majd, aki nem nevezi otthonának egyik partot sem.)

⁷ Képes beszéd; lándzsa alatt a szálfegyveres shadoni gyalogság, „mantikor” alatt Shadvik címere, azaz maga Shadvik értendő.

„Szentszéknek küldött levelében” - jegyezte naplójába a faios, akit manapság Örökkévaló Kalkyriosként ismer a világ – „egyszer sem említi a Domvikban boldogult királyt, annak szelleme azonban sosem hagyta el. Jelen van a szavakban, melyekkel Corra-Mada bevételek tervét ismerteti. Az előkészületekben, melyek korát meghazudtoló alaposágról tanúskodnak. Áthatja egész valóját, és reménységéből bizonyossággá teszi, hogy a harcot, melynek égi jegyében fogant, megívja s bevégi bármi áron. Eddig csak reméltem, sorai olvastán immár hiszem és vallom is: elérkezett az idő.”

A mélyföldi kolumnák átkelése még javában zajlott, mikor Tela-Bierra működésbe hozta a súlyok és ellensúlyok bonyolult rendszerét, melynek megalkotásán a Kortalanok emberöltők óta fáradoztak. Kalkyrios személyesen szállt alá Domvik idejébe, hogy a Shadvikban működő prédikátorokat megszólítsa és cselekvésre ösztönözze. Visszatérve útnak indította azt a gondosan megszövegezett levelet, melyben a márványtrónus Gordoza fejedelmének támogatását kérte az igazak harcához, majd - noha a becslések szerint ekkorra százhetvenharmadik életévében járt - páncélt öltött, és válogatott serege, a Szent Légió élére állva északnak vette az irányt.

Az Angyalgárda huszonegy eskadronja a gyalogsági menetoszlopokat messze megelőzve, Szent Iriel havának vigíliáján úsztatott át a határfolyón, és a concadai felkelés hírével együtt érkezett a mélyföldiek Corra-Mada⁸ alatti táborába. Az ariánus lovasság egy sor kisebb összecsapást követően a síkvidékre húzódott vissza, Kalkyrios pedig napok alatt elérte azt, amit az ostromgépek a legjobb esetben is csak hónapok alatt tudtak volna kierőszakolni: megnyitotta Vadonelve fővárosának kapuit az ifjú király előtt.

A diadal komoly hídfőálláshoz juttatta Shadont a Csapások korában elvesztett területen, és halálos csapást mért a shadviki győzhetetlenség mítoszára. A rengeteg fegyverbíró lakói, akiknek a goradon-létnél a zsványhalál is jobban ízlett, egyik napról a másikra szabadosok lettek megint... és tömegével

⁸ A mai Garmacrud; a történelmi ellánia legnagyobb települése.

gyültek a kárminvörös lobogó alá, hogy a Bel Cormák kegyét szolgálattal viszonzozzák.

Ragamor serege napok alatt tizenkétezerre duzzadt, a Szent Légió erőltetett menetben közeledő gyalogságával együtt pedig majd' húszezer főt számlált. Már csak egy cormorai kikötőre volt szüksége, hogy helyben telelhessen, és pozícióit megszilárdítva végleg kiszakíthassa szerzeményét Shadvik testéből.

Mikor az ariánus uralom ellen felkelt Concadába tartó sorhajóra gordozaik karavelek támadtak, és kétnapos küzdelemben a tenger fenekére küldték, a legkonokabb kétkedők is belátták, hogy az 1670. évi portya nem portya, a félsziget felszabadítása nem pusztábránd többé. Az előbbi háborúvá, az utóbbi kézzel fogható lehetőséggé vált, mire az öbölmenti hadiúton feltűntek a Vikvarban⁹ székelő püspök harmincezres armádiájának előőrsei.

Shadvik

Serpendo Manirola Visca Siangra-Amanovante, a shadviki Ranagol-egyház főpapja és első lovagja az összecsapás évében negyvenkilenc esztendő, bikafejú és medveerejú férfi. A névleges teljhatalmat egy örökbefogadási szerződés révén szerezte, a ténylegeset kíméletlen harcban ragadta el a többi Amanovik-származéktól, akik közül nem egyet szorosabb rokoni szálak fűztek a dinasztia¹⁰ anyaországi főágához, mint őt.

Számos csatát vívott és majd' mindet megnyerte. Túlélési képessége közmondásos volt; legfőbb vetélytársa, a kettőjük negyedszázados árnyékháborújába ÚA 1667-ben

belepusztult malbarrai¹¹ romlásérsek egy ízben azt mondta róla, sosem ismert embert, aki jobban rászolgált, hogy mantikor vagy farkas¹² helyett angolnát hordjon a címerében.

Amanovante a maga módján (szerettei életben hagyásával) fejezte ki iránta érzett megbecsülését: inkább volt a tettek, mint a szavak embere. Lesújtotta Inuald Bel Corma halála, aki minden belföldi jelöltnél alkalmasabbnak ítélte a következő ellenfél szerepére, a fiát azonban képtelen volt annak tekinteni. A Domvik-kultusz vak eszközét látta benne; elvetette még az eshetőséget is, hogy tizenkilenc évesen saját akarata és víziója lehet.

A mélyföldi seregre valamivel elfogulatlanabban tekintett. Nem osztotta azok véleményét, akik a gyalogosokban, ezekben arctalan, nyárral felfegyverzett senkikben egy új hadászati trend megtestesítőit látták, de óvakodott félvállról venni őket. Tudta, hogy minél tovább halogatja az összecsapást, annál nehezebben boldogul majd velük. Helyesen mérte fel azt is, hogy az előzmények után a pusztá megfutamisukkal nem érheti be: a felettük aratott győzelemnek megsemmisítőnek, a hozzá vezető út minden lépésének szimbolikusnak kell lennie.

Noha a mozgósítási parancsot már a shadoni betörés másnapján kiadta, csapatai megindításával másfél hónapot - a Zátonyvizeken tomboló orzóvihar elvonultáig - kellett várnia. Ötvenezres sereggel számolt, hívó szavára azonban alig harmincezren gyültek Vikvar alá; a bárók némelyike arra sem vette a fáradságot, hogy távolmaradását megokolja. Egyesek megfigyelőket küldtek fegyveresek helyett, amivel - szándékosan vagy szándéktalanul - tovább fokozták a püspökre nehezedő nyomást.

A feljegyzések tanúsága szerint még meglévő erőivel sem rendelkezhetett korlátlanul: nehézlóvasságának parancsnoka, Beltrano con Clam-Gorras formális igényt jelentett be a fővezéri posztra. Hogy komolyan gondolta-e, vagy csak lovagrendje, az anyaországból ekkorra

⁹ A mai Viqada, erődváros a Cormadából Berrana-rodába vezető hadiúton.

¹⁰ Hogy az Amanovik-házi királyok (KK 55-1690) valóban Gorvik alapítójának vér szerinti leszármazottai voltak-e, a hetedik század történettudomány legvitatottabb kérdései közé tartozik.

¹¹ Shadviki templomváros és zarándokhely a mai Mercada közelében. A shadoni csapatok ÚA 1675-ben földig rombolták.

¹² Az Amanovik-Ház leggyakoribb címerállatai, Gorvik tartomány urai az előbbi a mandreiai csatavesztés nyomán száműzték a család címeréből.

kiszorult Dea Macula¹³ számára próbált újabb kiváltságokat szerezni, nem egyértelmű, shadoni kézre került viszont (és a koronavárosi levéltárban máig megtekinthető) az a körlevél, melyben a püspök törvényen kívül helyezi a „magukat hóhérpoétáknak valló eretnekek testvériségét.” Szigíliáját a hagyomány szerint Clam-Gorras jelenlétében nyomta a lap alján sötétlő viaszba, megjegyezvén, hogy amit fölé kanyarított, egyetlen tollvonással narra-ortává teheti.

A fővezér személye körüli vita elcsitult, a feszültség azonban állandósult a shadviki hadvezetés berkeiben. Amanovante hadjárat során tanúsított viselkedését, stratégiai és taktikai döntéseit nehéz - ha nem lehetetlen - a fenti tényezők ismerete nélkül értelmezni.

A hadjárat

Előjáték

A tízezer nehézlovast és majd' ezer sacerdot¹⁴ felvonultató püspöki seregnek jó oka volt a magabiztosságra, a Bika Szarvának¹⁵ mostoha időjárása azonban kínos vánszorgássá lassította előrenyomulását. Mire elérte Corra-Monát,¹⁶ Vad-Ellánia fővárosa behódolt a mélyföldi királynak, Concada felett a gordozi fejedelem viharkék lobogóját lengette a szél... a félsziget lakossága pedig mind gyakrabban és merészebben törlesztett a shadvikiaknak a megszállás négy évszázada alatt elszenvedett sérelmekért.

Amanovante nem hibáztatta őket. A kíméletlenség, mely Shadvik alapítása idején

¹³ E lovagrend tagjai önnön kiemelkedettségük tudatában az emberi társadalom legalapvetőbb normáit sem ismerték el magukra nézve kötelezőnek. Ranagol katekizmusának véraldozatra vonatkozó kitételét szó szerint értelmezték, és szertartásaikon számos – nem ritkán bizonyítottan életerős – személy halálát okozták. A kivérzett testekből előszeretettel alkottak hús- allegóriákat; közszájon forgó nevük (hóhérpoéták) mellett eretnekként való megbélyegzésüket is ennek a gyakorlatnak köszönhették.

¹⁴ A ranagoli liturgiában pap, szent ember és szerzetes értelemben is használatos. A Mandreianál harcoló sacerdonok többsége vélhetőleg alacsony sorból származó, célirányosan képzett sakrális mágiahasználó volt.

¹⁵ A Tarikamis-félsziget népnyelvi elnevezése. A Bika Feje alatt maga Shadon értendő.

¹⁶ A mai Cormona; a cormarai partvidék erődített kikötővárosa.

eszköz volt, az anyaországból áttelepült birtokos-kaladorok szemében mostanra céllá, a shadviki kultúra elidegeníthetetlen részévé vált. Nem érték fel ésszel, hogy halottak nem művelik a földet, nem fizetik az adót, és félelmükben sem fohászkodnak többé a Kosfejűhöz. Apáik elmulasztották beléjük verni, hogy az ellánok nem dzsadok - hogy csak megölni lehet őket, megtörni nem.

Megölte hát mindazokat, akik katonáira kezet emeltek, és azokat is, akik vélhetően segítették vagy támogatták őket. Az áldozatok pontos száma ismeretlen, de a legóvatosabb becslés szerint is meghaladja a shadoni fél Mandreianál elszenvedett veszteségét. A taktikai szempontból indokolt kíméletlenség természetesen csak olaj volt a tűzre: híre messze a shadviki hadoszlopok előtt járt, és napi húszról negyven-ötven főre növelte azok számát, akikkel feljebbvalóik a következő pihenőnél nem tudtak elszámolni.

A püspök felmérte, hogy ha Corra-Mada felé veszi az irányt, seregét a saját pénzén épült védművek fogják megtizedelni, mielőtt a mélyföldi suhanc és a bierrai fürtelem egyesített haderejéhez fér. Átlátta azt is, hogy kedvező pozíciójuk feladásához ellenfeleinek nagyon nyomós okra van szükségük... és oda lyukadt ki, hogy a Concadánál partra szállt gordoziak megsegítése nem tartozik ezek közé.

A shadviki sereg Szent Fulgar havának második napján délnek fordult, és menetből indított támadást a gyanútlan kikötőváros ellen. A szárazföld felől majdhogynem védtelen település régi falgyűrűje órákon belül elesett, a bástyáért azonban további öt napon át dúlt a harc. A gordozi karavalek ez idő alatt majd' háromezer embert - zömmel nőket és gyerekeket - menekítettek ki Concadából; az ariánus átkok nem, csak a közalgó sorhajókról szóló hírek tudták őket távozásra bírni. Az életben maradt védőket, köztük számos prédikátort, a megadást követően felkoncoltak, vagy napokon belül feláldozták Ranagol oltárán. Amanovante megvetette ugyan a Dea Maculát, de nem habozott tagjai elvakultságát kihasználni: segítségükkel adta a világ tudtára, mi vár azokra, akik ellene szegülnek.

Az ütközet

A Corra-Mada védelmére berendezkedő mélyföldi és szentszéki csapatokat készületlenül érte a Concada elleni támadás. Hadrendjük megváltoztatása időbe telt - a püspök a haladékot arra használta fel, hogy megerősítse tengerparti állásait. Seregének számbeli fölénye nyílt ütközetben is nyomasztó lett volna, állásharcban pedig egyenesen reménytelenné tette ellenfelei helyzetét.

Amanovanténak azonban nem ilyen győzelem kellett: Szent Fulgar havának utolsó hetében elhagyta Concadát, és északnak vonult a síkságon át azzal a céllal, hogy az erdőn át Corra-Madába vezető hadiút bal oldalán, a Mandreia városát környező magaslatokon foglaljon állást.

Elővédje Szent Alvaron havának második napjának hajnalán érte el a kaptatót a város déli peremén, és annak Szeminárium-dombként emlegetett gerince felé nyomulva összecsapott a shadleki Sil Desso bandérium felderítőivel, akik - a hozzájuk csapódott szabadosokkal együtt mintegy kétezeröttszázan - a környéken dolgozó királyi térképészek és hadmérnökök biztonságára felügyeltek. Noha komoly túlerővel kerültek szembe, nem hátráltak meg, és a sciók¹⁷ kimenekítése után is állták a sarat: az árnyékjárók a szőlőskertekben, a számszerijászok a környező épületekben és pincékben bújtak meg, és rendre visszaverték a shadviki támadásokat.

Mikor Amanovante hírt kapott a történetekről, nem tudta eldönteni, ellenfelei konokságát a kétségbeesés vagy a magabiztosság táplálja-e, és hogy papjai hatalmát ne kelljen elapróznia, saját lövészeit küldte ellenük. A felderítők parancsnoka - a kortársai által „shadleki dacorgának” nevezett Sil Desso

törzsbárá¹⁸ - tudta, hogy a gyűrű hamarosan bezárul körülötte, és már a visszavonulást fontolgatta, mikor orátora megörvendeztette a mélyföldi főerő közeledtének hírével.

A Szeminárium-domb - a városon át szórványosan érkező erősítésnek hála - shadoni kézen maradt, a stratégiai helyzet azonban az ellenfélnek kedvezett. Mindkét sereg felfejlődőben volt, de a püspöké nyílt terepen mozgott, Ragamoré pedig még ki sem keveredett az erdőből. Ha ellenőrzésük alá vonják a magaslatokat, a shadvikiak könnyen meggátolhatták volna csapatait a szétbontakozásban, hogy lövedékeik és átkaik záporával már a tényleges összecsapás előtt megtizedeljék a hadiút fák közt futó szakaszán feltorlódozó gyalogságát.

A két sereg összetételében és felfogásában mutatkozó különbségek azonban kizárták, hogy Amanovante sikerrel hajtsa végre ezt a kézenfekvő manővert. A terep nyílt volt ugyan, de nem sík, hanem déli lejtésű, és a hadiút Mandreia felőli oldalán erősen tagolt - a püspök így képtelen volt hadereje leütöképesebb összetevőit, a vértess lovasságot és a sacerdonokat, kellő hatékonysággal alkalmazni. Előbbi lendület híján csak a mélyföldi alakzatok visszariasztására volt alkalmas, a felmorzsolására nem: kopjái jóval rövidebbek voltak amazok hat láb hosszú döfőlándzsáinál. A Kosfejű papjai sosem találták (az igazat megvallva nem is nagyon keresték) helyüket a banderiális shadviki hadszervezetben. Kizárólag a püspöknek tartoztak engedelmességgel, aki konokul ragaszkodott csapásmérő eszközként való alkalmazásukhoz egy olyan ellenféllel szemben, mely négyszáz éve csiszolta a szakrális mágia aktív és passzív elhárításának fogásait.

Amanovanténak Mandreiától északra nem voltak „szemei”, hogy a shadoni gyalogság közeledtére figyelmeztessék, és mikor azok feltűntek a színen, a kivárás mellett döntött. Ellenfelei - nem kis részben a Szeminárium-dombon harcoló felderítők jóvoltából - sokkal

¹⁷ Nagytudású értelmű név-előtag; a shadoni bakanyelvben tanult ember.

¹⁸ Tekintélyes vagyonát egy csampészálózat fejeként szerezte. Az álrühás Inuald Bel Corma a legenda szerint magikos-játszmában nyerte el hűségét egy Öreg-Shadlekből Sós-Shadlekbe tartó dereglyén.

tisztább képpel rendelkeztek a helyzetről, és sietve összpontosították erőiket.

A püspök a város felől várta a támadást, és felállását is ehhez igazította. Még akkor is a balszárnyra figyelt, mikor a centrumban zászlót bontott, és három hatalmas négyszögben lefelé indult a lejtőn a mélyföldi gyalogság kilencezres tömege.

Mikor bizonyossá vált, hogy a középsőt maga a király vezeti, Amanovante biztosra vette, hogy az ellenség derékhada tör ellene. Tévedett: a Szent Légió gyalogsága - további nyolc, a szabadosokkal együtt közel tízezer fő - még az erdőben járt, és erőltetett menetben közeledett az összecsapás színhelye felé. Kalkyrios a fák közül figyelte az eseményeket; noha a végjátékig sem ő, sem az Angyalgárda nem mutatkozott, jelenlétük bizonyossága csak fokozta a „nyárssal felfegyverzett senkik” elszánását.

Amanovante a négyszögek ellen küldte szárnyakon csoportosuló gyalogságát, és hátrébb vonta derékhadát, hogy a sacerdonok szabadjára engedhessék hatalmukat. A shadoni négyszögekre zúduló pokoltűz impozáns látványt nyújtott, pusztító hatását azonban nagyrészt semlegesítették a formációkkal együtt mozgó, a mélyföld és a két Bierra legszentebb ereklyéivel felszerelt, Domvik idején át Kalkyriossal összefogódzó orátorok.

A shadviki gyalogság átkarolási kísérlete - összehangoltság és kellő számú lövész hiányában - csak a négyszögeket kísérő önkéntesek soraiban okozott zavart. A menekülők kisebb-nagyobb csoportjait befogadó shadoni arcvonal hullámlását Amanovante is észlelte, és a megingás jeleként értelmezte. Ez volt az alkalom, amire az év eleje óta várt - úgy hitte, egyetlen nekirugaszkodás választja el a diadaltól, melyre sosem volt nagyobb szüksége.

Shadvik impozáns páncélzatú nehézlovassága kürtök érces zengése közepette indult meg, és két oszlopban, a püspök és a nagymester vezetésével zúdult a shadoni gyalogság lándzsaerdejének. Amanovante szemből, Clam-Gorras - saját visszaözlő gyalogságán átgázolva - jobbról támadott. A mélyföldiek megfékeztek az előbbi lendületét, az utóbbinak azonban sikerült a jobboldali alakzatot megkerülve a Ragamor Bel Corma irányította négyszög mögé kerülnie. Fra Ailurus, aki maga is

jelen volt, így számol be az összecsapás drámai csúcspontjáról:

„A Dea Macula nagymestere, a gyötrelem szerelmese s elfajzott trubadúrja, szélvészékként rontott ránk vasasaival. Pengéik széles rendet vágtak a lándzsások tömegében; mire felocsúdtunk, már köröttünk villogtak. Feltett szándékuk volt elragadni a kárminvörös lobogót urunk zászlótartójának kezéből, az otlévők azonban gyűrűt vontak [a rangosak] köré, s kétszer is visszavetették őket. Mikor harmadszor lendültek neki, egy vad-ellán szabadlegény - a lókötőnek mondott Kaedan Garmacrud - szakállos lándzsájával előbb a nagymester jelvényhordozóját verte keresztül, majd őt magát ütötte el olyan erővel, hogy válla s nyaka törött belé. Így lelte halálát, lobogója pedig, mit Vikvar püspöke adományozott a hóhérok véres rendjének, nevezett Kaedan Garmacud zsákmánya lett, ki - miután övével a négyszögben rekedt vasasokat egy szálíg leölte - annak töviskoszorús manikoráját megtiporván, majd magasra emelvén rikoltotta Domvik egébe az igazak diadalát.”

Amanovante maga is a földre került, mikor szügyön döfött lova összeroskadt alatta. Valahogy sikerült elkerülnie a „senkik” lándzsáit, és mire visszavergődött sajátjai közé, a hadászati trendről is megváltozott a véleménye.

Hibázott, de okult belőle: gyülekezőt fúvatott a nehézlovasságnak, hogy kivonja a küzdelemből, míg sacerdonjai befejezik, amit elkezdtek - míg valóban megéri az idő az aratásra.

A döntés jó volt, időzítése azonban nem is lehetett volna szerencsétlenebb: az átcsoportosítás még javában zajlott, amikor a bierrai gyalogság előőrsei, az Angyalgárda tíz eskadronjától kísérve, megjelentek a kaptató tetején. A püspöki sereg nem ismerte fel a taktikai manővert lovassága meghátrálásában... és mikor a shadoni lobogók a reggel óta ostromlott Szeminárium-domb tetején is megjelentek, a soraiban elharapózó pánikot senki és semmi nem fékezhetette meg többé.

Mire Amanovante új lovat kerített, csapatai - személyes kíséretének száz-egynéhány lovagját és maroknyi papját leszámítva - menekülőre fogták a dolgot. A püspök, más választása nem lévén, nyeregbe szállt, és személyes példájával

próbált nyájába lelket önteni. Halálának körülményei máig tisztázatlanok; csak annyi bizonyos, hogy alulmaradt az angyalszárnyas eszkadronokkal vívott kézitusában, melyek anélkül zúdultak tovább a menekülők nyomán, hogy kilétét firtatták vagy haláláról megbizonyosodtak volna. A sebesültek közt tallózó faiosok közül többen is látták a skarlátszín páncélos alakot, aki emberi és állati tetemek halmán trónolva várta, hogy a Kosfejű megszabadítsa kínjaitól. Nem volt szerencséje: az időpontok összevetése valószínűsíti, hogy életben volt még, mikor az általa elrendelt tűzvihar délkelet felől Mandreirára zúdult, és az üldözés számos áldozatával együtt őt magát is elemészttette.

Konklúzió

A lángokat elfojtó felhőszakadás - melyet a hagyomány Kalkyriosnak, a hadtörténet az egymásnak feszülő szakrális energiák utóhatásának tulajdonít - egész éjszaka tartott, de a shadviki seregek nem hozott enyhülést: maradványait könyörtelenül pusztították, és egészen Concadáig üldözték a Szent Légió derindár könnyűlovasai.

A shadoni veszteség a háromezer főt sem érte el, a püspöki ármádiából tizenkétezen maradtak a csatamezőn. Az igazi csapás Shadvik számára mégsem az ő haláluk, sőt, nem is Serpendo

Amanovante vagy az ariánus vitézlő rend színevirágának elvesztése volt. Győzelmi esélyeiket az épp hogy megkezdődött, kisebb megszakításokkal hét éven át tomboló bosszúháborúban Mandreia tanulsága foszlatta semmivé: a nehézlovasság tömeges bevetésére épülő banderialis harcmodor és az offenzív mágiahasználat egyaránt hatástalan a jól képzett, kellően motivált és megfelelően védett nehézgyalogsági alakzatokkal szemben.

Ugyanez a tanulság segítette hozzá a Bel Cormákat, hogy az Úr-Arcok XVII. századának roppant négyszögeit a Mandreiat Tavaradolától elválasztó szűk kétszáz esztendőben a Fényesség korának sokkal mozgékonyabb és alkalmazkodó képesebb vegyes regimentjeivé fejlesszék. Az utóbbiakra alapozó gyalogsági doktrína nem csupán a belháborúban segítette győzelemre őket, Pyarron védelméhez is jelentősen hozzájárult... és a hetedkor egész hátralévő részében meghatározta a shadoni hadviselés arculatát.

2011.03.04.

Szerző: Gáspár András

Forrás: Ynev.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely